

Flygtningenævnet udtalte:

”... For så vidt angår spørgsmålet om inddragelse af klagerens opholdstilladelse bemærker Flygtningenævnet indledningsvist, at Flygtningenævnet [i] november 2009 meddelte klageren afslag med den begrundelse, at de konkrete omstændigheder, som han havde angivet som asylgrundlag ikke kunne føre til, at han blev meddelt asyl. Nævnet bemærkede, at det røveri, ansøgeren havde været udsat for, måtte ses i lyset af de generelle forhold i Mogadishu, at der intet belæg var for at fastslå, at der havde været tale om konkret og individuel forfølgelse som følge af hans baggrund og etnicitet, og at det samme gjorde sig gældende med hensyn til forsøget på at hverve ansøgeren og dennes ven til at blive soldater.

Den omstændighed, at klageren tilhører mindretalsklanen [...] kan ikke i sig selv begrunde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Der er endvidere ikke fremkommet nye oplysninger i sagen, der giver grundlag for en omgørelse af det tidligere meddelte afslag med henblik på at meddele klageren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, eller stk. 2 med henvisning til de aktuelle konkrete og individuelle forhold.

For så vidt angår spørgsmålet om inddragelse af klagerens tidsbegrænsede opholdstilladelse bemærker Flygtningenævnet herefter: Ved lov nr. 153 af 18. februar 2015 blev der i § 19, stk. 1, nr. 1, som 2. pkt. indsat: ”Ved afgørelse efter 1. pkt. skal der tages hensyn til grundlaget for opholdstilladelsen”. Af bemærkningerne til lovforslaget (lovforslag nr. 72 af 14. november 2014 om ændring af udlændingeloven (Midlertidig beskyttelsesstatus for visse udlændinge samt afvisning af realitetsbehandling af asylansøgninger, når klageren har opnået beskyttelse i et andet EU-land m.v.)), punkt 2.5.2, fremgår blandt andet følgende:

”I lyset af at der indføres en midlertidig beskyttelsesstatus i den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 7, stk. 3, foreslås det, at det præciseres i udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, at der ved en afgørelse om inddragelse efter bestemmelsen skal tages hensyn til grundlaget for opholdstilladelsen, herunder om opholdstilladelsen er meddelt efter § 7, stk. 1, 2 eller 3. På den måde tydeliggøres det, at der er væsentlig forskel på, hvilke betingelser der skal stilles for inddragelse alt afhængigt af, om der er tale om konventionsflygtninge, udlændinge med beskyttelsesstatus eller udlændinge med midlertidig beskyttelsesstatus. Konventionsflygtninge, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, er omfattet af flygtningekonventionen, og udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, skal for disse flygtninges vedkommende administreres i overensstemmelse med flygtningekonventionens artikel 1, litra C, om ophør af flygtningestatus. Det betyder, at inddragelsen af opholdstilladelse alene kan ske, hvis der er sket fundamentale, stabile og varige ændringer i hjemlandet. Udlændinge med beskyttelsesstatus, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2, og midlertidig beskyttelsesstatus efter den foreslåede bestemmelse i § 7, stk. 3, er derimod ikke omfattet af flygtningekonventionen, og der skal således ikke som betingelse for inddragelse stilles krav om, at der er sket fundamentale, stabile og varige ændringer i hjemlandet. Dette er også forudsat i forarbejderne til lov nr. 572 af 31. maj 2010 (lovforslag nr. 188 af 26. marts 2010), jf. punkt 7.3, uanset at Flygtningenævnet i visse tilfælde synes at have anlagt en anden praksis. For sådanne udlændinges vedkommende skal der foretages en vurdering af, om der på inddragelsestidspunktet aktuelt fortsat er et krav på beskyttelse i Danmark i henhold til Danmarks internationale forpligtelser, herunder om en tilbagevenden til hjemlandet vil indebære overgreb i strid med EMRK’s artikel 3. I situationer, hvor spørgsmålet om inddragelse af opholdstilladelsen opstår som følge af en forbedring af de generelle forhold i hjemlandet, kan der efter omstændighederne træffes afgørelse om inddragelse, uanset at forholdene – trods forbedringerne – fortsat er alvorlige og må betegnes som skrøbelige og uforudsigelige. Inddragelse vil dog kræve, at ændringerne ikke må antages at være af helt midlertidig karakter.”

Flygtningenævnet skal i den forbindelse bemærke, at den omstændighed, at det af forarbejderne til ovennævnte lovforslag fremgår, at Flygtningenævnet i ”visse tilfælde” synes at have haft en anden praksis i sager om inddragelse, end den der fulgte af lovændringen i forbindelse med lov nr. 572 af 31. maj 2010, ikke kan føre til et andet resultat. Dette gælder også selvom det af den senere besvarelse af folketingssspørgsmål nr. 960 fra 2016 fremgår, at nævnet på baggrund af en gennemgang af samtlige beretninger ikke kan henvise til sager, hvor nævnet forud for ikrafttrædelsen af lov nr. 153 af 18. februar 2015 har truffet afgørelse om inddragelse eller nægtelse af forlængelse af en opholdstilladelse efter § 7, stk. 2, på grund af ændrede generelle forhold i hjemlandet uden at inddrage flygtningekonventionens ophørsgrunde.

Det fremgår således blandt andet af European Union, European Asylum Support Office (EASO), EASO Country of Origin Information report, South and Central Somalia Country Overview, august 2014, at de generelle forhold i Somalia, herunder i Mogadishu, har ændret sig væsentligt siden det anførte tidspunkt. Det fremgår således, at Mogadishu er en befriet by, herunder at al-Shabaab blev fordrevet fra byen i efteråret 2011.

Det fremgår endvidere af Udlændingestyrelsens fact-finding rapport, ”Report from the Danish Immigration Service’s fact finding mission to Nairobi, Kenya and Mogadishu, Somalia 2-12 May 2015, South Central Somalia, Country of Origin Information for Use in the Asylum Determination Process, September 2015”, side 11-12, at al-Shabaab retter deres angreb og overgreb mod profilerede personer, herunder personer med tilknytning til myndighederne, de internationale styrker, internationale organisationer mv. Det fremgår dog også, at selv om civile ikke direkte bliver angrebet af Al-Shabaab, så bliver civile ofte dræbt som konsekvens af Al-Shabaab’s angreb.

Det fremgår endvidere af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom i sagen R.H. mod Sverige af 10. september 2015, at den generelle sikkerheds situation i Mogadishu fortsat er alvorlig og skrøbelig, men at den blotte tilstedeværelse i byen ikke i sig selv udgør en krænkelse af EMRK artikel 3.

Det fremgår af European Union, European Asylum Support Office (EASO), EASO Country of Origin Information Report, Somalia Security Situation, februar 2016: “The security is more volatile in Mogadishu than in other cities. There are more frequent attacks which take place every week in larger or smaller size”. Videre fremgår, at: “Overall, the number of incidents in Mogadishu – especially bomb attacks – is decreasing, but is still high. According to a security analysis expert, al-Shabaab seems to avoid collateral damage in order to improve its own reputation”, og at: “al-Shabaab wants headlines and therefor carries out spectacular attacks against high profile targets”.

Af Lifos Landerapport: Somalia. En sammanfattande analys av säkerhetssituationen, rättsväsendet och civila situation af 16. juni 2016 fremgår blandt andet, at al-Shabaab er til stede lige uden for byerne, herunder Mogadishu, hvorfra de infiltrerer byerne, primært om natten, og at siden al-Shabaab blev fordrevet fra byerne, har SFG og SNAF haft brug for hjælp fra AMISOM til at kontrollere byerne militært, og at den generelle sikkerhedssituation i Mogadishu er forværret siden 2015, og at al-Shabaab, der nu udfører flere angreb mod store byer, i stigende grad udfører sine angreb mod civile mål.

Af Landinfo: ”Respons Maktforhold i Sør-Somalia” fra 10. november 2016 fremgår, at der er bred enighed blandt Landinfos kilder om, at der lille sandsynlighed for, at al-Shabaab er i stand til at indtage store byer som blandt andet Mogadishu, og at der ikke er oplysninger, som tyder på, at

AMISOMs mandat ikke vil blive forlænget, eller at landene, som udgør AMISOM, vil indstille deres bidrag til styrkerne.

Af Landinfo: ”Respons Somalia: Vold, antall drepte, gjerningspersoner og ofre i Mogadishu”, 27. februar 2017, fremgår, at ACLED (2017) registrerede 204 angreb mod civile, hvilket udgør omkring 40 % af alle voldshændelser i Mogadishu i 2016, men at civile også rammes i skudvekslinger mellem militære aktører eller i andre angreb mod militære mål, idet de civile her ikke er direkte mål, men et resultat af tilfældigheder, fordi de opholder sig på det forkerte sted på det forkerte tidspunkt. Videre fremgår, at der er bred enighed blandt Landifos kilder om, at al-Shabaab ikke generelt har til hensigt at ramme civile, og at hovedparten af deres angreb retter sig mod civile myndigheds personer eller mod steder, der hyppigt frekventeres af myndigheds personer.

Endelig fremgår af Udlændingestyrelsens og Dansk Flygtningehjælps fact-finding rapport: ”South and central interviews in Nairobi, Kenya” fra marts 2017, at: “For the civilian population the highest risk is being in the wrong place at the wrong time and become collateral damage. Mogadishu has been the scene of several attacks with a number of civilian casualties but terror attacks against e.g. market places with no presence of high value targets are deemed unusual” og at “the security situation in Mogadishu significantly improved compared to the 1990’s but in the last five years the picture is more blurred”.

Efter en samlet vurdering af baggrundsoplysningerne finder Flygtningenævnet ikke, at den generelle vold i Mogadishu har et niveau, der indebærer, at enhver, der vender tilbage til byen, vil være i risiko for at blive udsat for overgreb i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3. Flygtningenævnet finder derfor, at de generelle forhold i Mogadishu er forbedret – om end forholdene forsat er alvorlige og må betegnes som skrøbelige og uforudsigelige – ligesom ændringerne ikke findes at være af helt midlertidig karakter. Flygtningenævnet finder på denne baggrund, at en udsendelse af klageren til Mogadishu ikke længere udgør en krænkelse af Danmarks internationale forpligtelser, herunder artikel 3 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention.

Det er om klageren blandt andet oplyst, at han har haft lovligt ophold siden 2012, og at hans tidligere somaliske ægtefælle opholder sig i Etiopien. Ansøgeren har bestået Dansk 2 prøven og er i færd med at uddanne sig på [...] med henblik på at videreuddanne sig til [...]. Han har fra [...] september 2015 og frem – bortset fra en kortvarig pause på to måneder - haft ansættelse deltidsansættelse på en kro som [...]. Klageren har ingen helbredsmæssige problemer.

Flygtningenævnet finder efter en samlet vurdering ikke, at en inddragelse af klagerens opholdstilladelse vil være særligt belastende for ham og hans familie, jf. udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1 og § 19, stk. 7, 1. pkt., jf. § 26, stk. 1.

Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.”